

Arrest

nr. 318 557 van 16 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, mevrouw X en de heer X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders, mevrouw X en de heer X, op 17 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De ouders van verzoekende partij dienden op 30 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun minderjarige kinderen. Zij werden op 5 juli 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Op 25 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten nrs. 269 591 en 269 592 van 10 maart 2022 werden de beroepen ingediend tegen voormelde beslissingen verworpen gelet op de intrekkingen ervan door de commissaris-generaal op 24 december 2021.

1.4. Op 8 februari 2022 nam de commissaris-generaal nieuwe beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. 273 736 van 8 juni 2022 weigerde ook de Raad aan de ouders van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 27 juni 2022 dienden de ouders van verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 24 oktober 2022 verklaarde de commissaris-generaal de volgende verzoeken van de ouders niet-ontvankelijk.

1.8. Op 18 november 2022 dient de minderjarige verzoekende partij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het CGVS op 26 februari 2024.

1.9. Op 7 mei 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, A. B. N. N., verklaarde over de Irakese nationaliteit te beschikken en moslim te zijn. Je bent geboren op (...) 2011. Je bent afkomstig van Duhok (Koerdische Autonome Regio, KAR, Noord-Irak) en je hebt, toen je zes jaar oud was, je land van herkomst verlaten omwille van problemen die je vader had.

Je vertrok in het gezelschap van jouw ouders A. B. N. A. ((...)) en S. H. A. S. ((.)), alsook je zusje N. A. B. N. ((...)) uit Duhok. Jullie reisde via Erbil en Turkije tot Griekenland, waar je ongeveer anderhalf jaar hebt verbleven. Vervolgens reisde jij samen met je familie door vijf landen, waaronder Italië en Frankrijk, tot België. Na jullie aankomst in België beviel je mama hier van je jongste zus A., A..

Jouw ouders dienden op 30 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van dit verzoek werd op 26 november 2021 een weigeringsbeslissing genomen, waarna deze beslissing op 24 december 2021 werd ingetrokken.

Op 8 februari 2022 werd nogmaals een weigeringsbeslissing genomen door het CGVS. Op 28 februari 2022 dienden jouw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De genomen weigeringsbeslissing werd bevestigd door de RvV op 8 juni 2022. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Zonder België te hebben verlaten, dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in op 27 juni 2022. Op 24 oktober 2022 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat jouw ouders zich baseerden op de asielmotieven die zij tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming reeds aanbrachten. Hieraan kon geen geloof worden gehecht. Jouw ouders tekenden geen beroep aan.

Op 18 november 2022 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Jij verklaart dat de redenen voor jullie vertrek uit Irak niet kent. Bij terugkeer vrees je dat je in een lagere klas moet beginnen op school. Daarnaast wil jij niet terug naar Irak omdat je daar snel zal moeten trouwen om vervolgens huisvrouw te zijn. Je aangetrouwde tante, langs vaderskant, wil namelijk dat jij met één van haar zonen trouwt. Daarnaast zal je niet vrij zijn in je kledingkeuze bij terugkeer naar Irak.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg jij kopieën van volgende stukken neer: een attest betreffende je deelname aan de buurtwerking, foto's van je activiteiten in België, een attest van de geboorte van je zusje A., een attest van Fedasil betreffende materiële hulp, een attest van inburgering van je vader, twee ontvangstbevestigingen van je brief aan het Koninklijk Paleis, twee deelcertificaten van je vader, twee deelcertificaten van je moeder, acht steunbrieven, werkdocumenten van je vader, een nieuwsbrief van je opvangcentrum, een getuigenverklaring van een psycholoog en een verslag van een psycholoog betreffende jouw moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast leg jij een getuigenverklaring van een psycholoog neer d.d. 24 juli 2022. Hierin staat genoteerd dat jij je regelmatig isoleert, een depressieve indruk maakt, een verminderde interesse en een laag zelfbeeld vertoont. De psychologe noteert voorts dat jij veel stress ervaart rond de procedure en lijdt aan posttraumatische stress. Jij vertelt zelf ook dat jij je gestresseerd voelt. Je wordt verteld dat je steeds een pauze mag vragen en dat je elk probleem mag en kan melden (NPO, p.4). Jij, noch je advocaat, gaven opmerkingen betreffende het verloop van jouw gehoor.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In kader van je verzoek om internationale bescherming haal jij verschillende motieven aan: jouw vrees te moeten trouwen en huisvrouw te worden, jouw vrees om in een lagere klas naar school te moeten gaan en jouw vrees voor een gebrek aan vrijheid in je kledingkeuze. Echter blijken deze motieven niet zwaarwichtig genoeg om van een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak te spreken.

Jij vertelt allereerst dat de vrouw van je paternale oom wil dat jij trouwt met één van haar zonen wanneer je terugkeert naar Irak. Daarom wil je geen contact meer met je familieleden (NPO, p.10). Hoewel je stelt dat ze jullie burens waren in Irak, merkt het CGVS op dat jij niet weet hoe de zonen van jouw paternale oom T. en zijn vrouw A. heten. Je bent ze vergeten, zo zeg je (NPO, p.11). Daarnaast stipt het CGVS aan dat A. dit aan de telefoon zou hebben gezegd, echter heeft zij nog niets concreets proberen regelen om een huwelijk tot stand te brengen, noch toen jij en je familie nog in Irak woonden, noch nu je hier in België bent (NPO, p.11). Je hebt voorts geen weet van andere nichtjes in de familie die dienen te trouwen met de zonen van A. en T. (NPO, p.12).

Je ouders gaan evenmin akkoord met het idee van A., maar zij zeggen je enkel dat jij niet met hen dient te praten dan. Je vader wilt niet veel problemen veroorzaken (NPO, p.11). Jij geniet aldus de steun van je ouders om niet te trouwen met één van je neven. Bovendien onderhouden jij en je ouders nog regelmatig contact met je familieleden in Irak (NPO, p.8-9). Hieruit blijkt dat jullie tot op heden geen problemen kennen met je familieleden omtrent uithuwelijking en de relaties goed blijven. Jij steunt je aldus louter op een hypothetische vrees. Het CGVS dient te concluderen dat jij niet in concreto kan aantonen dat jij gedwongen uitgethuwlijkt zal worden aan één van je neven indien jij zou terugkeren naar Irak.

Ten tweede kan je vrees voor je vrijheidsbeperking op vlak van kledingkeuze evenmin overtuigen (NPO, p.10 & p.13). Hier moet opgemerkt dat jij je westerse kledij, mocht dat al het geval zijn, kan laten varen bij een terugkeer naar Irak. Het dragen van westerse kledij kan immers bezwaarlijk beschouwd worden als een fundamenteel recht. Het niet (kunnen) dragen van westerse kledij kan niet beschouwd worden als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of als een onmenselijke behandeling.

Ten derde haal je aan dat jij in een lagere klas naar school zal moeten gaan bij terugkeer naar Irak (NPO, p.10). Dat jij een klas zou moeten overdoen, kan niet weerhouden worden als argument voor het feit dat het voor jullie niet mogelijk zou zijn terug te keren naar Irak en daar een leven op te bouwen. Dit motief houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen van het CGVS niets wijzigen. Het attest van de geboorte van je zusje A. toont niets aan betreffende een mogelijke vrees bij terugkeer. Dit stuk toont louter aan dat jouw zusje hier is geboren. Het attest van Fedasil betreffende de materiële hulp die jullie ontvangen heeft evenmin betrekking op een mogelijke vrees bij terugkeer.

Het attest betreffende je deelname aan de buurtwerking, de foto's van je activiteiten in België, het attest van inburgering van je vader, de twee ontvangstbevestigingen van je brief aan het Koninklijk Paleis, de twee deelcertificaten van je vader, de twee deelcertificaten van je moeder, de acht steunbrieven, de werkdocumenten van je vader en de nieuwsbrief van je opvangcentrum verwijzen naar jullie leven en integratie in België. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen en documenten blijkt dat jouw integratie en die van je ouders een dergelijke vrees of risico bij

terugkeer met zich meebrengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden (NPO, p.6 e.v. & p.12-14). Verklaringen over je leven en activiteiten in België betreffen elementen die mogelijks aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar houden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het verslag van de psycholoog werd voorgaand reeds besproken. Overigens toont het op geen enkele manier aan dat jij niet zou kunnen deelnemen aan de procedure. Wat betreft het verslag opgesteld door een psycholoog betreffende jouw moeder dient te worden aangestipt dat dit evenmin kan aanzien worden als een bewijs van de door jou aangehaalde vluchtelementen.

Tot slot, n(...)aast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf), en de COI Focus Irak : Veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 13 september 2023 beschikbaar op [coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf) (cgvs.be) of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat tijdens de verslagperiode op hetzelfde niveau bleef als in de periode 2019-2021. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal

burgerslachtoffers. De impact van de terroristische organisatie op de veiligheidssituatie liep in vergelijking met de vorige verslagperiode verder terug.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaardde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling die een volledig jaar had geduurd kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Tijdens de verslagperiode heeft de VS verder ingezet op een terugtrekking van haar grondtroepen in Irak. Deze aftocht werd tegen eind 2021 afgesloten, maar betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

De noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig – vormen samen de Koerdische Autonome Regio (KAR) en staan formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG).

Op 25 september 2017 hield de KRG een onafhankelijkheidsreferendum waarbij de absolute meerderheid van de kiezers zich voor de Koerdische onafhankelijkheid uitsprak. Het referendum zorgde voor een conflict tussen de Iraakse centrale overheid en de KRG, waarbij de Iraakse centrale overheid het referendum ongrondwettelijk verklaarde en de Koerdische gebieden tijdelijk isoleerde van de buitenwereld. Tegelijk werden de aanwezige Koerdische troepen door het Iraakse leger en de PMF verdreven uit Kirkuk en grote delen van de zogenaamde betwiste gebieden, waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. De KAR belandde als gevolg van het referendum in een politieke en diepe economische crisis. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie-inkomsten bepaalt.

De voorbije jaren waren er in de KAR herhaaldelijk protesten over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het aantal burgerslachtoffers bleef bovendien zeer beperkt.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden de afgelopen jaren verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiitische milities omwille van de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Na de bijna volledige militaire afbouw van de VS en de internationale coalitie in Irak bleven pro-Iraanse milities aanslagen plegen op transporten voor westerse bedrijven en overheden. Op 13 maart 2022 vuurden de Iraanse Revolutionaire Wacht een twaalfal ballistische raketten af op Erbil waarbij het Amerikaans consulaat werd geraakt. Doorgaans vallen er geen slachtoffers bij deze aanvallen.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI Kurdistan Democratic Party of Iran (KDPI) en PJAK Kurdistan Free Life Party (PJAK), opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. De artillerieaanvallen leiden tot ontheemding binnen de getroffen regio's. In 2022 werden de aanvallen verder gezet en eisten ze eveneens een aantal burgerslachtoffers. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR.

Crimineel geweld, zoals ontvoeringen, moorden en overvallen, komen frequent voor in de KAR.

De voornaamste inbreuk op de veiligheid van burgers in de KAR vormen de Turkse (lucht-)aanvallen op doelen van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK). De Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op doelwitten van de PKK in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. De Turkse luchtmacht voerde talrijke aanvallen uit op stellingen van de PKK en ook op de grond kwam het tot gevechten tussen de Koerdische guerrilla en de Turkse landmacht. De Turkse strijdkrachten hebben militaire bases gebouwd op bergtoppen en –ketens en een netwerk van wegen aangelegd om de bases en Turks grondgebied met elkaar te verbinden en de controle over de bezette gebieden te versterken. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

In de KAR vonden in de periode van januari 2022 tot februari 2023 een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten plaats, voor het overgrote deel in het kader van het Turkse offensief in het noordelijk grensgebied. Wat de provincie Dohuk betreft, situeren deze incidenten zich voornamelijk in de bergachtige en dunbevolkte gebieden in het noordoosten. De strijdende partijen rapporteerden tevens aanzienlijk aantallen slachtoffers onder hun tegenstanders. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, alsook het aantal burgers dat hierbij omkwam, was evenwel relatief laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De drie provincies van de KAR tellen samen meer dan 600.000 IDP's en staan in de top vier van de provincies die het hoogste aantal IDP's opvangen. IDP's afkomstig uit de provincies Erbil en Dohuk zijn grotendeels teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Er werden geen IDP's geregistreerd afkomstig uit de provincie Suleimaniyah.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatie-richtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de situatie in uw regio van herkomst, het district Dohuk gelegen in de provincie Dohuk thans niet van die aard is dat burgers er, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Dohuk, in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Irak. Evenmin

beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van artikel 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze volhardt in haar verklaringen en benadrukt haar persoonlijke vrees bij een terugkeer naar Irak. Er wordt hierbij in het verzoekschrift omstandig ingegaan op het langdurig verblijf van verzoekende partij en haar integratie in Europa en de westerse normen en waarden die zij zich eigen heeft gemaakt.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 26 november 2024 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024;
- EUAA Country Guidance Note: Irak van juni 2022;
- COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023;
- COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio van 28 september 2023;
- EUAA Country of Origin Report Irak: Security situation van mei 2024.

2.2.2. Verzoekende partij brengt op 28 november 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- schoolrapporten;
- foto's.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend

op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. Beoordeling van het beschermingsverzoek

2.2.3.1. Verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Irak niet vrij te kunnen zijn. Ze vreest bij terugkeer dat ze in een lagere klas moet beginnen op school. Tevens vreest ze daar jong te moeten trouwen om vervolgens huisvrouw te zijn.

In het verzoekschrift wordt voorts omstandig ingegaan op het langdurig verblijf en de integratie van verzoekende partij in Europa en de westerse normen en waarden die zij zich in haar vormende jaren eigen heeft gemaakt waardoor ze bij een terugkeer naar Irak voor haar toekomst en leven vreest.

Verzoekende partij stipt aan dat zij langdurig afwezig is gebleven uit Irak, en zij zich volop integreerde tijdens haar vormende jaren in België zoals volgens haar ook blijkt uit de op het CGVS neergelegde stukken.

Er wordt in het verzoekschrift onder meer toegelicht dat verzoekende partij vervreemd is geraakt van de samenleving in Irak en zij als zijnde minderjarige een erg westerse levensstijl heeft ontwikkeld doorheen haar langdurig verblijf in België, dit tijdens haar vormende jaren die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Er wordt vervolgd dat zij zich hierdoor, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, zelfs onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Verzoekende partij meent dat zij sinds haar aankomst in België is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Er wordt aangevoerd dat dan ook minstens kan worden aangenomen dat de actieve deelname van verzoekende partij aan de Belgische samenleving via onderwijs, vrije tijd en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op haar ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop zij zich gedraagt, wat het risico, dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door westerse waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt. Verzoekende partij benadrukt dat zij zich hierdoor een levensstijl eigen heeft gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Irak, minstens wordt zij als een “westerling” beschouwd door haar persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Irak. Ook wordt in het verzoekschrift in dit verband aangestipt dat verzoekende partij door haar jarenlange afwezigheid uit Irak geen ervaring of kennis meer heeft over hoe zij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

Verzoekende partij wijst er tevens in het bijzonder op dat zij bij een terugkeer naar Irak dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen genormaliseerd is.

2.2.3.2. In de bestreden beslissing wordt aangaande de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot vrijheidsbeperkingen in Irak op vlak van kledingkeuze het volgende geoordeeld:

“Ten tweede kan je vrees voor je vrijheidsbeperking op vlak van kledingkeuze evenmin overtuigen (NPO, p.10 & p.13). Hier moet opgemerkt dat jij je westerse kledij, mocht dat al het geval zijn, kan laten varen bij een terugkeer naar Irak. Het dragen van westerse kledij kan immers bezwaarlijk beschouwd worden als een fundamenteel recht. Het niet (kunnen) dragen van westerse kledij kan niet beschouwd worden als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of als een onmenselijke behandeling.”

Voorts wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoekende partij neergelegde documenten aangaande haar leven en activiteiten in België als volgt geoordeeld:

“Het attest betreffende je deelname aan de buurtwerking, de foto's van je activiteiten in België, het attest van inburgering van je vader, de twee ontvangstbevestigingen van je brief aan het Koninklijk Paleis, de twee deelcertificaten van je vader, de twee deelcertificaten van je moeder, de acht steunbrieven, de werkdocumenten van je vader en de nieuwsbrief van je opvangcentrum verwijzen naar jullie leven en integratie in België. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit jouw verklaringen en documenten blijkt dat jouw integratie en die van je ouders een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengt die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden (NPO, p.6 e.v. & p.12-14). Verklaringen over je leven en activiteiten in België betreffende elementen die mogelijks aangevoerd kunnen worden in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar houden geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie of met de definitie van de subsidiaire bescherming.”

2.2.3.3. De Raad stelt in casu vast dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoekende partij bij het verlaten van Irak ongeveer slechts ongeveer 6 jaar oud was en zij 8 jaar oud was bij aankomst in België. Bij het indienen van haar eigen beschermingsverzoek was zij 11 jaar oud en op het moment van haar persoonlijk onderhoud was zij 12 jaar oud. Verzoekende partij bevindt zich reeds meer dan 6 jaar buiten Irak. Zij heeft op

heden de leeftijd van 13 jaar en verblijft inmiddels meer dan vier jaar in België alwaar zij school heeft gelopen en deelgenomen heeft aan activiteiten zoals gestaafd door de neergelegde stukken op het CGVS. Deze gegevens worden door verwerende partij, die overigens afwezig was ter terechtzitting, niet betwist.

Daarnaast blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat in hoofde van verzoekende partij een psychologisch attest werd neergelegd op het CGVS waaruit blijkt dat zij lijdt aan posttraumatische stress.

Voorts stipt de Raad nog aan dat verzoekende partij haar verklaringen ter terechtzitting in het Nederlands aflegde.

2.2.3.4. In het kader van de beoordeling van een toekomstige vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering kan op dienstige wijze worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland.

In voormeld arrest verschaft het Hof van Justitie immers meer inzicht in de vraag of, naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, vrouwen uit dat land, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, die met name is verankerd in artikel 2 VEU, kunnen worden geacht te behoren tot “een specifieke sociale groep”, wat een “grond van vervolging” vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden.

Het Hof van Justitie benadrukt in zijn overwegingen 36 en 37 dat bij de uitlegging van de bepalingen van de richtlijn 2011/95 niet enkel moet worden gekeken naar het algemene opzet en de doelstelling van deze richtlijn, doch tevens naar *“het Verdrag van Genève en de andere toepasselijke verdragen als bedoeld in artikel 78, lid 1, VWEU. Tot die verdragen behoren onder meer het Verdrag van Istanbul en het CEDAW [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punten 37 en 44-47].”* Het Hof van Justitie brengt in herinnering dat, luidens het Verdrag van Istanbul, *“de gelijkheid tussen vrouwen en mannen onder meer het recht [inhoudt] van iedere vrouw in op bescherming tegen alle vormen van gendergerelateerd geweld, alsook het recht om niet te worden gedwongen te trouwen, om zelf te kiezen of zij een geloof wil aanhangen, om eigen politieke opvattingen te hebben en deze te uiten, en om eigen levenskeuzen te maken, met name op het vlak van onderwijs, beroepsloopbaan of activiteiten in de publieke sfeer.”*

Wat in het bijzonder de vervolgingsgrond “*behoren tot een bepaalde sociale groep*” betreft, brengt het Hof van Justitie in herinnering dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan, met name:

(1) de personen die tot deze groep zouden kunnen behoren, moeten ten minste een van de volgende drie identificatiekenmerken delen:

- een “*aangeboren kenmerk*”,
- een “*gemeenschappelijke achtergrond die niet kan worden gewijzigd*” of
- een “*kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*”.

(2) de groep moet in het land van oorsprong een “*eigen identiteit*” hebben, “*omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd*” Het Hof van Justitie stelt verder: “*Daarnaast wordt in de tweede alinea van dat artikel 10, lid 1, onder d), onder meer gepreciseerd dat “terdege rekening [dient te worden] gehouden met genderspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd*”.

Deze bepaling moet worden gelezen in het licht van overweging 30 van richtlijn 2011/95, waarin staat te lezen dat de genderidentiteit kan samenhangen met bepaalde juridische tradities en gewoonten [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 41].

Wat betreft de eerste voorwaarde, kan in het arrest als volgt worden gelezen:

“42. Wat betreft de eerste voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep”, als geformuleerd in artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, eerste streepje, van richtlijn 2011/95, namelijk dat de leden van de betrokken groep ten minste één van de drie daarin genoemde identificatiekenmerken delen, heeft het Hof reeds geoordeeld dat het feit dat iemand een vrouw is, een aangeboren kenmerk is en dus volstaat opdat aan deze voorwaarde is voldaan [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 49]. 43. Daarnaast kunnen vrouwen ook aan die voorwaarde voldoen doordat zij een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk delen, bijvoorbeeld een ander aangeboren kenmerk, een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, zoals een bijzondere gezinssituatie, of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van deze vrouwen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven [zie in

die zin arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 50]. 44. Hierbij veronderstelt het feit dat een vrouw zich daadwerkelijk vereenzelvigt met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen – wat inhoudt dat zij in haar dagelijks leven het voordeel van deze gelijkheid wil genieten – ten eerste, zoals de advocaat-generaal in punt 34 van zijn conclusie opmerkt, dat zij, onder meer op het vlak van onderwijs en beroepsloopbaan, de mate en aard van activiteiten in de publieke sfeer, de mogelijkheid om economisch onafhankelijk te worden door buitenshuis te werken, de beslissing om alleen of in gezinsverband te wonen en de partnerkeuze, vrij haar eigen levenskeuzen kan maken, welke keuzen bepalend zijn voor haar identiteit. Bijgevolg kan het feit dat een vrouwelijke derdelander zich daadwerkelijk vereenzelvigt met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen worden beschouwd als een „kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat zij dit opgeeft”. Het maakt in dat verband geen verschil dat deze derdelander niet meent een groep te vormen met andere vrouwen uit derde landen of met alle vrouwen die zich met deze fundamentele waarde vereenzelvigen. 45. Ten tweede kan de omstandigheid dat jonge vrouwen uit derde landen in een lidstaat van ontvangst hebben verbleven tijdens een levensfase waarin een persoon zijn identiteit vormt, en zij zich tijdens dat verblijf daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, „een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden”, als bedoeld in artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, eerste streepje, van richtlijn 2011/95, opleveren. 46. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat die vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, voldoen aan de eerste voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep”, als geformuleerd in artikel 10, lid 1, onder d), eerste streepje, van richtlijn 2011/95.”

Wat betreft de tweede voorwaarde, kan in het arrest als volgt worden gelezen:

“48. Wat betreft de tweede voorwaarde voor de identificatie van een „specifieke sociale groep” waarin artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, tweede streepje, van deze richtlijn voorziet, die verband houdt met de „eigen identiteit” van de groep in het land van herkomst, moet worden vastgesteld dat vrouwen door de directe omgeving als afwijkend kunnen worden beschouwd en kunnen worden erkend als personen met een eigen identiteit in die omgeving, met name ten gevolge van de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 52]. 49. Aan deze tweede voorwaarde wordt ook voldaan door vrouwen die een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk delen – zoals het feit dat zij zich daadwerkelijk vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen – wanneer de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden tot gevolg hebben dat deze vrouwen wegens dat gemeenschappelijke kenmerk door de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd [zie in die zin arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 53]. 50. In dit verband moet worden gepreciseerd dat het staat aan de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat om te bepalen welke directe omgeving relevant is voor de beoordeling of deze sociale groep bestaat. Deze omgeving kan samenvallen met het gehele derde land van herkomst van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, of kan meer beperkt zijn, bijvoorbeeld tot een deel van het grondgebied of van de bevolking van dat derde land [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 54].”

Het Hof van Justitie concludeert in zijn overweging 51 dat: “Hieruit volgt dat vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst kunnen worden geacht te behoren tot „een specifieke sociale groep” als bedoeld in artikel 10, lid 1, onder d), van richtlijn 2011/95.”

Wat betreft de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging, vanwege het behoren tot voormelde sociale groep, stelt het Hof van Justitie, onder meer dat rekening moet worden gehouden met het feit dat “een daad van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève onder meer de vorm kan aannemen van een daad „van genderspecifieke aard”, zoals in artikel 9, lid 2, onder f), van die richtlijn is gepreciseerd. Zo bepaalt artikel 60, lid 1, van het Verdrag van Istanbul dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen – dat volgens artikel 3 van dit verdrag als een schending van de mensenrechten en een vorm van discriminatie van vrouwen dient te worden beschouwd – moet worden erkend als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève. Voorts verlangt dat artikel 60, lid 2, van het Verdrag van Istanbul dat de partijen waarborgen dat elk van de gronden van vervolging uit het Verdrag van Genève – dus ook de vervolgingsgrond „behoren tot een bepaalde sociale groep” – op gendersensitieve wijze wordt uitgelegd. (zie overwegingen 54-55) en “Zoals blijkt uit punt 36, onder x), van de UNHCR-richtsnoeren inzake internationale bescherming nr. 1, die zien op de gendergerelateerde vervolging in het kader van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève, moeten de bevoegde nationale autoriteiten te dien einde informatie verzamelen over het land van herkomst die relevant is voor de

behandeling van verzoeken die zijn ingediend door vrouwen, zoals hun rechtspositie, hun politieke, economische en sociale rechten, de culturele en sociale gewoonten van het land en de gevolgen van niet-naleving van die gewoonten, de frequentie van de schadelijke traditionele praktijken, het voorkomen en de vormen van het gerapporteerde geweld tegen vrouwen, de bescherming die zij genieten, de straffen die de daders van dergelijk geweld worden opgelegd en de risico's die een vrouw loopt als zij terugkeert naar haar land van herkomst nadat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 61] (zie overweging 61).

2.2.3.5. Voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie indachtig kan de commissaris-generaal er zich niet zonder meer mee vergenoegen simpelweg te motiveren dat verzoekende partij het dragen van westerse kledij kan laten varen bij een terugkeer naar Irak daar dit immers bezwaarlijk kan worden beschouwd als een fundamenteel recht zodat het niet (kunnen) dragen van westerse kledij niet kan beschouwd worden als vervolging of als een onmenselijke behandeling. Evenmin kan de commissaris-generaal gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie en voorgaande vaststellingen met betrekking tot de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, gevolgd worden in zijn stelling dat wat betreft het leven en integratie van verzoekende partij in België, nergens uit de verklaringen en documenten van verzoekende partij blijkt dat haar integratie een vervolgingsvrees of reel risico met zich meebrengt bij terugkeer die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden en dat deze elementen geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of met de definitie van de subsidiaire bescherming.

Nochtans stelt de EUAA *Guidance note* van juni 2022, waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing expliciet verwijst, tevens wat volgt: *"Persons who are seen as not conforming with the local social and cultural norms by displaying 'westernised' behaviour have been subjected to threats and attacks by individuals in society, as well as by militia groups. PMF are targeting people that show signs of deviating morality according to their interpretation of Shia norms, sometimes with the support of the Shia community. LGBTIQ persons, Christians, alcohol sellers and artists are among those reportedly targeted. Men and especially women face pressure to conform to conservative standards on personal appearances. Shia militias in Baghdad and Basrah seek to enforce strict dress codes and are responsible for violent attacks on women whose dress styles are considered inappropriate. Women have been targeted for assassination by militias, for example, due to wearing the 'wrong' clothes, or (allegedly) being connected to prostitution. According to a 2017 report, 'some Muslims continued to threaten women and girls, regardless of their religious affiliation, for refusing to wear the hijab, for dressing in Western-style clothing, or for not adhering to strict interpretations of Islamic norms governing public behaviour'."* (p. 112). Vrouwen en meisjes, die zich niet voegen naar de strikte kledingvoorschriften en conservatieve normen inzake persoonlijke verschijning, door bijvoorbeeld het dragen van een hijab te weigeren, kunnen aldus het slachtoffer worden van geweld.

Volgens diezelfde *Guidance Note* is de nood aan internationale bescherming afhankelijk van risico-bepalende omstandigheden, zoals de morele of sociale norm die wordt overschreden, het geslacht (waarbij het risico hoger is voor vrouwen), de conservatieve omgeving, de regio van herkomst, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie en samenleving, enz (p. 113). In dit verband wordt er nog aan herinnerd dat verzoekende partij afkomstig is uit Duhok en Koerdisch is.

De Raad moet hierbij vaststellen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij niet kan blijken dat er afdoende en zorgvuldig werd gepeild naar de wijze waarop verzoekende partij haar leven in België invult en al helemaal niet naar de eventuele gevolgen hiervan bij een terugkeer. De Raad acht een nader zorgvuldig onderzoek aangewezen teneinde te kunnen beoordelen of verzoekende partij behoort tot de specifieke sociale groep van *"vrouwen, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen"*.

De Raad benadrukt dat in casu geen abstractie kan worden gemaakt van de vaststelling dat verzoekende partij bij het verlaten van Irak in januari 2018 de leeftijd van zes jaar had, dat zij sedertdien nooit meer naar Irak is teruggekeerd, dat zij heden de leeftijd van dertien jaar heeft en inmiddels zes jaar in België verblijft. Verzoekster heeft haar ontplooiing als jong meisje verdergezet in België tijdens de welke zij onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid.

Waar verwerende partij middels haar aanvullende nota van 26 november 2024 actuele landeninformatie bijbrengt, getuigt dit evenmin van een zorgvuldig onderzoek nu deze met geen woord rept over de persoonlijke situatie van verzoekende partij en zich beperkt tot een overzicht van de veiligheidssituatie in Irak en vervolgens Dohuk. Hoewel in de aanvullende nota erkend wordt dat de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus en er ook gesteld wordt dat indien een Iraakse verzoekende partij

uit Dohuk wegens diens specifiek profiel bescherming nodig heeft, die bescherming hem wordt toegekend, ontbreekt ieder individueel onderzoek.

2.2.4. Rekening houdend met het voorgaande, waaronder het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, de specifiek aan verzoekende partij toebehorende persoonlijke omstandigheden en de algemene context van Duhok en Irak, wordt vastgesteld dat er indicaties voorliggen dat verzoekende partij, die als minderjarige en op zeer jonge leeftijd uit Irak is vertrokken en thans dertien jaar oud is en aldus nog steeds minderjarig, zich doorheen haar zesjarig verblijf in België daadwerkelijk is gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, wat inhoudt dat zij in haar dagelijks leven het voordeel van deze gelijkheid wil genieten.

Een verder en gedegen onderzoek naar de mogelijke risico's bij terugkeer naar Irak omwille van de bovenstaande elementen eigen aan haar zaak en met inachtneming van de algemene situatie in Irak zoals deze blijkt uit actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

2.3. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

2.4. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 mei 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU